

РЕШЕНИЕ

№ 6820

гр. София, 30.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав,
в публично заседание на 02.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **11254** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано по жалба на „МОТО-ПФОЕ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], чрез юрисконсулт К. А., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП с №23-1204-000187/24.10.2023 г., издадена от И. П. Г. на длъжност началник група към ОДМВР С., сектор „Пътна полиция“ ОДМВР С., с която на основание чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ и чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП е разпоредено прекратяване на регистрацията на ППС – товарен автомобил – Ф. Т. с регистрационен номер СВ 5399 РТ за срок от 12 месеца, отнето е свидетелството за регистрация на МПС №[ЕИК], както и 2 броя табели с регистрационни номера СВ 5399 РТ.

Релевира се, че ЗППАМ е незаконосъобразна, тъй като „МОТО-ПФОЕ“ ЕООД не е предоставило управлението на автомобил Ф. Т. с регистрационен номер СВ 5399 РТ на лицето, упоменато в заповедта за прилагане на ПАМ. Към жалбата прилага договор за наем № 021-RAC-0024288/16.10.2023 г.; Протокол от 16.10.2023 г.; копия на документи за самоличност на V. D. R. и копия от СУМПС на J. P. V., въз основа на които жалбоподателят твърди, че автомобилът е следвало да бъде управляван само от J. P. V. и че V. D. R. е записан в договора за наем единствено с цел допълнително обезпечаване. Жалбоподателят твърди също, че липсват мотиви относно налагане на максималния срок на ПАМ, което прави невъзможна преценката за съответствие на

ИАА с целта на закона. Счита, че „МОТО-ПФОЕ“ ЕООД не може физически да контролира кое лице ще управлява автомобила и поради това на практика не е извършило твърдяното нарушение. Моли за отмяна на ПАМ, алтернативно за намаляването на срока ѝ до минималния. Претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от юрк. К. А..

Ответникът, И. П. Г. на длъжност началник група към ОДМВР С., сектор „Пътна полиция“ ОДМВР С., редовно призован, не се явява, не се представлява.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 17.10.2023 г. от служители на ОДМВР С., сектор „Пътна полиция“ е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/№ 850221 срещу V. D. R., [дата на раждане] , живущ в Н., за нарушение на чл.150 от ЗДвП, за това, че на същата дата, в 12:49 часа, на АМ Т. в района на 54 км. с посока на движение към [населено място], управлява лек автомобил Ф. Т. с регистрационен номер СВ 5399 РТ, собственост на „МОТО-ПФОЕ“ ЕООД, без да е правоспособен водач.

С обжалваната в настоящото производство Заповед №23-1204-000187/24.10.2023 г. за прилагане на принудителна административна мярка, издадена от И. П. Г. на длъжност началник група към ОДМВР С., сектор „Пътна полиция“ ОДМВР С., на основание чл.171, т.2а, б.“а“ ЗДвП е наложено на собственика на „МОТО-ПФОЕ“ ЕООД в качеството му на собственик на управлението от V. D. R. автомобил, прекратяване регистрацията на МПС с рег СВ 5399 РТ, за срок от 12 месеца. В заповедта е посочено, че V. D. R. управлява МПС без да е правоспособен водач, за което е съставен АУАН № 850221/17.10.2023 г. Заповедта е връчена на законен представител на дружеството срещу подпис на 27.10.2023 г.

По делото е приета административната преписка по издаване на административния акт.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, като адресат на акта и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

В случая, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, с оглед разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и съгласно т. 1.8 от приложена Заповед № 517з-50/05.01.2018 г. на директор на ОДМВР – С. и Заповед № 8121К-12390/03.10.2023 г. Заповедта е издадена и в изискуемата от закона форма.

Съгласно чл.171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

По т.2а. (посл. изм. - ДВ, бр. 2 от 2018г., в сила от 03.01.2018г.) прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно

превозно средство:

а) без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

Чл. 150а, ал.1 от ЗДвП постановява, че за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

От приложените по делото доказателства безспорно се установява, че лицето V. D. R., управлявало процесното МПС, собственост на МОТО-П.“ ЕООД при проверката, извършена от органите на отдел ПП на 17.10.2023 г. в [община] не е разполагало със СУМПС, като на същата дата е съставен и АУАН на водача за нарушение на чл.150 от ЗДвП. В издадената заповед има ясно описание на конкретната хипотеза по чл. 171, ал. 2а, б „а“, която е осъществена и безспорно установена, при извършената проверка, а именно, че автомобилът, собственост на жалбоподателя, е бил управляван от неспособен водач. Същото се потвърждава и от приложената по делото докладна записка № 1204р-940/19.10.2023 г. на мл. автоконтрольор Г.В. /лист 17 от делото/.

ЗДвП предвижда налагането на ПАМ по чл.171, т.2а, б.“а“ и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице обстоятелствата, посочени по-горе, без да отчита като релевантно наличието или липсата на субективен елемент – знание, вина, както и съществуващи договорни отношения между водача и собственика. В тази връзка неоснователни са изложените в жалбата възражения, че липсвало правно основание да бъде наложена мярката на собственика на автомобила. Съгласно разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. Случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите, които ги прилагат, и начинът за тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон или указ- чл. 23 от ЗАНН. ПАМ няма санкционен характер, за това се касае за административно производство с различна природа от административнонаказателното производство по издаване на АУАН и НП. Мярката е наложена в съответствие с целта на закона, която е да се лишат от възможност неспособни лица да управляват МПС, в защита на по-значимия обществен интерес - охрана на безопасното движение по пътищата. Вредите в правната си сфера собственикът на автомобила може да претендира на основание договорните отношения с водача, но те не са пречка за налагане на административна принуда, чрез временно прекратяване на регистрацията, с оглед целта, прогласена в чл. 1, ал.2 от ЗДвП: да се опазват животът и здравето на участниците в движението по пътищата, да се улеснява тяхното придвижване, да се опазват имуществото на юридическите и

физическите лица, както и околната среда от замърсяването от моторните превозни средства.

Неоснователно е явява оплакването на жалбоподателя, за несъобразяване от страна на административния орган на липсата на мотиви за максималния срок на ПАМ. Законът предвижда в случай като процесния налагане на ПАМ за срок от 6 до 12 месеца, като при избора на вариант, различен от минимално предвидения срок, органът следва изложи своите мотиви, поради обстоятелството, че той действа при оперативна самостоятелност при определяне на срока в посочените граници. Същевременно, с оглед защитата на обществения интерес и при действителното наличие на сочените в заповедта нарушения, в преобладаващата си практика ВАС приема, че мотивите на административния орган относно фактическото установяване на нарушенията, вкл. такива, съдържащи се в други документи от преписката, могат да бъдат възприети и като мотиви за определяне срока за налагане на ПАМ /така Решение № 1448 от 4.02.2019 г. на ВАС по адм. д. № 10198/2018 г., Решение № 3115 от 12.03.2018 г. по адм. д. № 12709 от 2017 г. на ВАС, Решение № 961 от 23.01.2018 г. по адм. д. № 10633 от 2017 г. на ВАС, Решение № 12245 от 13.10.2017 г. по адм. д. № 9208 от 2017 г. на ВАС/, която изцяло се споделя и от настоящия съдебен състав. В процесния случай, от данните в административната преписка, пряко свързани с тежестта на нарушението, предвид високата обществена опасност на нарушението – управление на собствения на жалбоподателя автомобил е извършено от неспособно лице, което никога не е имало свидетелство за управление на моторно превозно средство. Още повече, жалбоподателят, бидейки търговско дружество, извършвайки тази дейност по занятие, е отдал под наем свой собствен автомобил на лице, чиято правоспособност не е проверил по никакъв начин. Имайки предвид, че това е част от предмета на дейност на дружеството, че развива тази дейност по занятие, е налице сериозна заплаха за живота, здравето на лицето, както и живота и здравето на останалите пътници в превозното средство, както и на всички останали участници в движението. Предвид изложеното, срокът от 12 месеца, за която се прилага мярката, се явява законосъобразно определен и органът е спазил принципа за съразмерност, залегнал в чл.6 от АПК.

В изложението смисъл оспореният административен акт се явява постановен при спазване на процесуалните разпоредби и правилно приложение на материалния закон, поради което следва да бъде потвърден, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора претендираните от жалбоподателя разноски не следва да се присъждат.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, III-то АО, 57 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „МОТО-ПФОЕ“ ЕООД срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП с №23-1204-000187/24.10.2023 г., издадена от началник група към ОДМВР С., сектор „Пътна полиция“ ОДМВР С..

Решението е окончателно на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

